

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 70/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou VARMUS s. r. o., Palárikova 83, Čadca, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Varmus, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 193/2017 z 30. mája 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 193/2017 z 30. mája 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vo funkcii predsedu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „zdrúženie“) sa ako žalobca v konaní vedenom Okresným súdom Čadca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 247/2012 domáhal vydania veci a uloženia povinnosti previesť finančné prostriedky pôvodne proti [REDAKOVANÉ], naposledy [REDAKOVANÉ], zomrelého 28. decembra 2016 (ďalej len „žalovaný“).

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 16 C 247/2012 z 5. októbra 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalovanému trovy konania. Okresný súd zamietnutie žaloby odôvodnil nedostatkom aktívnej legitimácie sťažovateľa, ako aj z dôvodu nevykonateľnosti žalobného petitu.

4. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie a žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 8 Co 96/2016 z 30. júna 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil a výrok o trovách konania zmenil tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 648,79 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

6. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

7. Sťažovateľ namieta, že pokiaľ sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia stotožnil s argumentáciou krajského súdu a „zamietol“ ním podané dovolanie, porušil jeho v ústavnej sťažnosti označené práva.

8. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že z obsahu celého spisového materiálu vyplýva, že požiadavka aktívnej vecnej legitimácie sťažovateľa bola splnená, pretože je podielovým spoluvlastníkom, ktorý bol ostatnými spoluvlastníkmi splnomocnený, aby konal v mene združenia ako jeho predseda a aby v mene združenia vykonával hospodársku činnosť. V tejto súvislosti uvádza: „*Postačí, ak je poverený výkonom činnosti združenia buď zmluvou alebo iným písomným poverením splnomocnený jeden zo spoluvlastníkov, jeden z členov združenia, ktorý vymáha v mene ostatných spoluvlastníkov a členov združenia nárok. Na aktívnu vecnú legitimáciu postačí, aby bol účastníkom jeden člen združenia, čo je v danom prípade sťažovateľ ako zvolený predseda združenia. Na strane sťažovateľa ide o tzv. aktívnu solidaritu, to znamená, že nároku sa môže domáhať aj len jeden z členov združenia, keďže majetok získaný pri spoločnej činnosti tohto združenia sa stáva spoluvlastníctvom všetkých členov združenia, s tým, že úprava týchto vzťahov je riešená v zmluve o založení tohto združenia vrátane jej dodatku. Sťažovateľ má za to, že tak prvostupňový, odvolací ako aj dovolací súd túto otázku posúdili príliš formalisticky, čo malo za následok neúspech sťažovateľa v konaní.*

Je v rozpore so zásadou ekvity, a rovnako s § 3 OZ, aby všeobecné súdy svojimi rozhodnutiami udržiavali stav, kedy bývalý predseda združenia resp. jeho právni nástupcovia, protiprávne zadržovali majetok združenia.

Sťažovateľ má teda za to, že všeobecné súdy konali príliš formalisticky. Čím bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces.“

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„Najvyšší súd SR uznesením 3 Cdo 193/2017 porušil základné právo sťažovateľa uvedené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 Listiny základných práv a slobôd na spravodlivý proces a základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods.1 Ústavy SR a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 193/2017 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastupovania vo výške 415,51 € na účet spoločnosti Advokátska kancelária VARMUS, s. r. o., so sídlom Palárikova 83, 022 01 Čadca, v zastúpení advokátom a konateľom JUDr. Jozefom Varmusom PhD., v [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]“

10. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

19. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v námietke, že pokiaľ sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia stotožnil s argumentáciou krajského súdu (v otázke posúdenia nedostatku vecnej legitímácie sťažovateľa, pozn.) a „*zamietol*“ ním podané dovolanie, porušil jeho v ústavnej sťažnosti označené práva.

22. Ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať na to, že návrh na rozhodnutie (petit) v ústavnej sťažnosti nie je určitý. Sťažovateľ v petite nešpecifikoval, ktoré základné právo zaručené v čl. 36 listiny a čl. 6 dohovoru má byť napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené. Vychádzajúc z celkového obsahu ústavnej sťažnosti však možno odvodiť, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe toho ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

23. V prvom rade ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že dovolanie sťažovateľa bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté podľa § 447 písm. f) CSP, a nie zamietnuté, ako to mylne sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v ústavnej sťažnosti uvádza.

24. Podľa § 447 písm. f) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

25. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že odmietnutie dovolania patrí medzi procesné rozhodnutia dovolacieho súdu. Rozhodnutie o odmietnutí dovolania dovolací súd vydá, ak nie sú splnené podmienky, ktoré zákon vymedzil ako podmienky vecného prejednávania dovolania.

26. Po oboznámení sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd považuje za preukázané, že najvyšší súd skúmal prípustnosť dovolania sťažovateľa nielen podľa § 420 CSP, ale aj podľa § 421 CSP a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

27. Z predmetného rozhodnutia je zrejmé, že najvyšší súd sa „*nestotožnil s právnou argumentáciou krajského súdu*“ tak, ako to vyvodzuje sťažovateľ, ale len zistil a odôvodnil neprípustnosť podaného dovolania, čo vylučuje jeho vecný prieskum.

28. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tým aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný sporový poriadok.

29. Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 419 a nasl. CSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 419 až § 423 a v § 431 až § 435 CSP. V rámci všeobecnej

úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, sa v § 420 CSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 420 písm. a) až písm. f) CSP. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP.

30. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

31. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, s ktorým sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu *prima facie* nemožno považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľa.

32. Vo vzťahu k dôvodnosti podaného dovolania podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení poukazuje na výklad pojmu „procesný postup“, ktorý je obsiahnutý vo viacerých tam uvedených rozhodnutiach najvyššieho súdu, a preto uzavrel, že pokiaľ sťažovateľ napáda nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu z dôvodu odklonu právneho názoru od iného rozhodnutia krajského súdu, nejde o dôvod zmätočnosti. V tejto súvislosti sa najvyšší súd zaoberal aj ďalšou námietkou sťažovateľa, a to, že krajský súd nedostatočne a „*príliš formalisticky*“ odôvodnil svoj rozsudok, keď v bode 10.8 napadnutého uznesenia uvádza: „*V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre*

uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Podľa dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 CSP a žalobca neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Neodôvodnenie odklonu napadnutého rozhodnutia od iného rozhodnutia toho istého krajského súdu nemá za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia a nie je odňatím možnosti žalobcovi konať alebo porušením jeho práva na spravodlivý proces...

... Dovolateľ má výhrady k právnym záverom odvolacieho súdu a je presvedčený, že súdy zasiahli do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Z hľadiska obsahového (vid' § 124 ods. 1 C. s. p.) ale nenamieta procesné chyby (nesprávnosti procedúry vedenia konania), ale to, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci...

... Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., zotrval aj aktuálny judikát R 24/2017. “

33. K dôvodnosti sťažovateľom uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uviedol, že z obsahu dovolania sťažovateľa vyplýva, že namieta nesprávne právne posúdenie jeho vecnej legitímácie. V tejto súvislosti najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že samotné spochybňovanie správnosti rozsudku krajského súdu alebo len kritika toho, ako postupoval krajský súd k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď sťažovateľ nevymedzil ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal krajský súd odkloniť.

34. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že časť ním uplatneného nároku mala byť riešená podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v tejto súvislosti namieta, že všeobecné súdy

nie sú viazané právnou kvalifikáciou tak, ako ju uvedie v spore žalobca, ale je ich úlohou podradiť zistený skutkový stav pod určitý právny predpis, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ dostal odpoveď aj na túto ním nastolenú otázku, a to, že najvyšší súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a preto bolo úlohou sťažovateľa ako žalobcu označiť rozhodné skutočnosti, z ktorých by bolo možné v konaní odvodiť potrebu aplikácie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Tak, ako uviedol krajský súd vo svojom rozsudku zo žaloby, ani z tvrdení sťažovateľa ako žalobcu v priebehu prvoinštančného konania tieto skutočnosti nevyplývali.

35. Vo vzťahu k poslednému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd poukázal, že dôvodnosť dovolania v tejto časti sťažovateľ odôvodnil nesprávnym posúdením jeho vecnej legitímácie, a to v časti uplatneného nároku, keď sťažovateľ ako predseda združenia je podľa jeho názoru ostatnými členmi splnomocnený, aby vykonával právo hospodárenia so spoločným majetkom združenia s poukazom na príslušnú zmluvu o združení.

36. Najvyšší súd poukázal v tejto súvislosti na skutočnosť, že uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil. Vecnú legitímáciu tak, ako to uviedol aj najvyšší súd, skúma všeobecný súd v každej veci z úradnej povinnosti, a preto v okolnostiach daného prípadu sťažovateľ nemôže túto otázku považovať za relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

37. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ani čo sa týka toho, či združenie platne vzniklo, keď doložil len kópiu zmluvy, z ktorej nevyplýva, ktoré fyzické osoby, resp. právnické osoby ju uzavreli a či ju uzavrel aj samotný sťažovateľ, čo o to viac znižuje ústavnoprávnu relevanciu sťažovateľom tvrdeného zásahu do jeho základných práv.

38. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením

základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

39. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako už ústavný súd konštatoval, najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s otázkou (ne)prípustnosti dovolania vo veci sťažovateľa. Najvyšší súd tým, že príslušné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie danej veci, interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, nemohol svojím uznesením zasiahnuť ani do základných práv sťažovateľa hmotno-právneho charakteru, a to základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny. Keďže z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v časti namietaného zásahu do týchto základných práv.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu